

ולא ייין

תיררים חבושי כובעי עשור חיפשו את השמחה בחוצות, נגרפו לשמחת ההמונים. של חובב כרובי. ליד קולנוע חזן רקדו טנגו. במשק הפועלות לא נותרו יותר פועלות. במקומן שרה ריקה זראי את שיר הפירון. להקת בצל ירוק שרה שירים צמחוניים. עזריה רפפורט המשיך לספר בדיחות בש דרות שאול, אלימלך רם ביפו. ארבעה זוגות רקדו האלס עצוב על הבמה בשכונת התקווה. אנחנו עיפיים, הודיע המנצח של שלישי תזמורת מכביאש במיגרש משק הסועלות. עם ישראל כולו עיף, השיב לו יענקלה, אתם מופיעים עד שתים. תקבלו מדליה של פה, עם פטנט שונגר ונפתח.

ווג בן 55 רקד ברחוב גורדון. לפרו אילקה ואביבה הגיעו למשק הסועלות. ריקה זראי צילצלה למטה: "עד מתי?" "עד בכלל". החזיר גרשון. תיר הכניס את הראש ושאל אם אפשר להשיג ביביסטר. "עוד לא". הודיע עכו, "בעשור הבא".

עד לעשור הבא, עבר המטה לבית סוקו לוב המון חדרים עם המון מזנונים, המון אמנים עם המון אמניות. להקת הפועל הגי עה המון כריכים. טדי קולק שתוי, חיסגאל שתוי, יוסקה בנאי שתוי, כולם שתויים. החלו מחלקים שיקים. 100 לירות לקוני פרנסיה. לאמנים פחות. אין יותר קוניאקז או להתראות בעשור הבא.

ביקש שתצלצל אליה, אני אתן לך את ה מספר. "תני לו מספר לרופא מין", הציע יענקלה. "כדי לדעת איזה מין בורג חסר לו...". הופיעו עוגות — מהמדור. היום לפני עשר שנים. קוניאק המשיך לזרום.

ושוב ששון שבע. מיעד שנים הודיעו על נסיון לאונס. נכנס סגן מפקד המחוז, רמיח יעקוב קנרז, הנסיון סוכל, הבחורה הסכימה, הודיע. מאיר חיסגאל הגיע ישר מהר הרצל. עם פמליה שלמה: "איפה הקולנוע ניבז" התענין באידיש רחייט קוניאק. אחריו — מפקדי מכבי-ביבי, מכבי-ביבי, מכבי האש. הם לא שרו. היתה שמחת עולם / כמעט טבעו כולם — ובראש כולם / בים בם בס / מכבי האש. השיר אינו כלול בשירי העשור הרשמיים.

עם ישראל כודו עיף

את כל בלילה. בכיכר הרברט סמואל רקדו מלחים עליונים. בפנית גורדון דר זנגוף, טילטל קהל שמח מכוניות של נהגים חסרי חוש-הומור. בכסית הרימו את חיסגאל לתקרה, אל תוך הקישוטים הסוריאליסטיים

שיכורים

שלא היה עסוק בחלטורה, הפה. הקהל המשיך לזרום. בדיוק במקום בו היה ולמן רובשוב-שוזר מלהיב את הקהל של 1946 נגד ממשלת המנדט, ורמקולידי היה צוחח לאחר-מכן "הקהל מתבקש להתפור ב" שקט", ניצח עתה מורה לומרה, עטור זקן הרצלאי, על מקהלת הילדים של בית-הספר העממי יהודה הקב, ברפרטואר של משורר לאומי אלמוני: "לנו חג בכל שנה / יום הולדת למדינה / קול ימין וקול שמאל / הבה נצא במחול / היום יום הולדת / יום הולדת לסולדת".

איך רקדנו בדגניה?

שון שבטן קורא ליעד שנים, עבור. "הסמל ניסים ששון הפעיל את תחנת האלחוט ששון שבע, ליד חיכל התרבות טיפס שיכור עם בקבוק קוניאק ביד על הבמה, החל מבצע את חרוזיו של חיים חפר, שהושמעו מפי אריק לביא: "רבקה, מוישה וצפורה / מה זה לא רוקדים כבר הורה / שמואליק יעל ואפרים / להרים את חרגליו / סבא גרישה, זודה מניה / איך רקדנו בדגניה? / הצטרפו יותר במרץ — מה אתה עומד שם פרץ".

הקהל התלהב, המשטרה לא כל כך. בשיר רוח הראשינות ליד הבמה התעלפה אשה, אחריה זקן, אחריו שני ילדים. אחריהם הת חילו השוטרים להרביץ לקהל המתפרץ. ה שוטר 333 היה פעיל ביתר: אחרי שהוא גמר להרביץ לצלם-עיתונאי, עבר להכות אתו נאי אחר. ששון שבע נכנס לפעולה, הציל את העיתונאי, הרגיע את השוטר. "מי כאן האחראי?" צוחח לפתע אזרה, "אבד לי ילד בן תשע". "תבוא מחר בין תשע לעשר במשרד", הציע אריק, וצירף את האזרה לשורה של האבות המחפשים יל דים אבודים. ליד שורת האבות ניצבה שורה אחרת: ילדים מחפשים אבות.

קריין התנין עמיקם גורביץ' הגיע, עם סרט על היד. "מה הבעיות?" שאל בקולו של ישעיהו בן "רע מאד", הסביר אריק, כשהוא ממלא את מקומו של איוב זיל. "יהיה טוב", ניבאו בבטחון עזרא ונחמיה — יענקלה אמון וגרשון פלוטקין.

המהומה חוסלה. "ימינה ימינה שמאלה שמאל / לפנים אחורה / פעם היה עשיר גדול / וקראו לו קורח / ימינה ימינה לא ליפול / לא לדחוף את דבורה / קורח כבר ירד לשאול / לפנים אחורה".

אומרו עם נאזוז

הו הו הו הו, קולו של אילקה מעל לבמה המרכזית ביפו, החריש אפילו את הבדיחות של אלימלך רם. מפעיל הי זיקוקין הצרפתי ממשק הפועלות נכחה ב כל גופו, הודיע ששון שבע מפי יער שנים ליענקלה, שהשתדל לברר בטלפון מי דוע לא קיבלה הבמה של יפו משקה קר .שלח לכאן אוטו של מכביאש עם גאונד! הבמות החלו מדוחות. "יש לי כאן אלף איש ואני שולח אליך את התזמורת של מכביאש", הודיע צמח מבמת מלכי-ישראל. צילצל עתונאי מדבר, הודיעה המזכירה מיקי, "הוא רוצה לדעת אם זה נכון ש35 אלף אמנים מופיעים בכל רחבי הארץ. הוא

במה

המונים בחוצות הערים

שלום, המונים" אמרה פעם רעית הנשיא, רחל ינאית-בן צבי, כש הוונסה לנאום בפני קהל רב. הפעם אמרו זאת מנהלי הבמות להמוניהם. במשך שש שעות רצופות בידרו האמנים את הקהל שהתאסף מכל הארץ.

קוצרים / אז מה אתם רוצים? / מה יש פה לדבר מהרו? חרוז חיים חפר את חרוזי, דוגמת החרוזים האמריקאיים. המשימה הצליחה: ההמונים רקדו ושמחו.